

pořad

pozdrav		(česky, hebrejsky, romsky a arabsky)
introit	Ž 100 (1-5)	
🎵 píseň	604 (4 sloky)	<i>Buď sláva Bohu, chvála Otcí</i>
vstupní modlitba + pozdravení pokoje		
1. čtení	Mt 6,19-21	(česky a romsky)
🎵 píseň	440 (4 sloky)	<i>Ozvi se, Pane můj</i>
text + kázání	Dt 26,1-11	
🎵 píseň	452 (2 sloky)	<i>Za dar Slova, Bože milý, přijmi srdcí našich dík</i>
sborová ohlášení		
přímlyvy + modlitba Páně		(celkem 1+4 osoby)
poslání	Žd 13,1-3.20-21	
požehnání	formule	(česky a romsky)
🎵 píseň	699 (4 sloky)	<i>Pane, dej, ať nás nic už nerozdvojí</i>

kázání**Pátá kniha Mojžíšova 26,1-11:**

Až přijdeš do země, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává do dědictví, a obsadíš ji a usadíš se v ní, ² vezmeš z prvotín všech polních plodů, které vytěžíš ze své země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, vložíš je do koše a půjdeš k místu, které vyvolí Hospodin, tvůj Bůh, aby tam přebývalo jeho jméno. ³ Přijdeš ke knězi, který tam bude v těch dnech, a řekneš mu: „Vyznávám dnes Hospodinu, tvému Bohu, že jsem vstoupil do země, o které přísahal Hospodin našim otcům, že nám ji dá.“ ⁴ Kněz vezme koš z tvé ruky a postaví jej před oltář Hospodina, tvého Boha.

⁵ Ty pak promluvíš před Hospodinem, svým Bohem, takto: „Můj otec byl Aramejec bloudící bez domova, sestoupil do Egypta a s hrstkou lidí tam pobýval jako host. Tam se stal velikým, zdatným a početným národem. ⁶ Ale Egypťané s námi zle nakládali, trýznili nás a tvrdě nás zotročovali. ⁷ Tu jsme úpěli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin nás vyslyšel, shlédl na naše pokoření, plahočení a útlak. ⁸ Hospodin nás vyvedl z Egypta pevnou rukou a vztaženou paží, za veliké hrůzy, se znamením a zázraky, ⁹ a přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zemi, zemi oplývající mlékem a medem. ¹⁰ Nyní tedy, hle, přinesl jsem prvotiny z plodů role, kterou jsi mi dal, Hospodine.“ A postavíš koš před Hospodina, svého Boha, a pokloníš se před Hospodinem, svým Bohem. ¹¹ Budeš se radovat ze všeho dobrého, co dal Hospodin, tvůj Bůh, tobě a tvému domu, ty i lévijec i bezdomovec, který bude mezi vámi.

Milí přátelé, B+S v KJ,

ty dva oddíly, které jsme zde dnes z Bible četli – oddíl z Mt evgia o „**ukládání pokladů**“ a oddíl z 5. knihy Mojžíšovy o „**přinášení darů**“ – se oba týkají zcela materiálních věcí: našeho **majetku**, našich **peněz**; toho, co je nám dopřáno mít a užívat. Je dobré si čas od času připomenout, že víra v Boha – alespoň podle biblické tradice – neznamená žádný únik z tohoto světa, skok do nebeské nirvány, kde by se nás vezdejší věci (dobré či zlé; majetek a jmění či bolesti a trápení těla) už nijak netýkaly. Je tomu právě naopak; kdo trochu zná biblické látky, snad mně přisvědčí, že jejich základní linie se se syrovostí našeho pozemského žití nijak nemíjí; právě naopak, míří přesně do toho, jak a v čem žijeme (taková, jací jsme) ... a v čem je náš každodenní problém. Bible nás může překvapit svou jadrností a přímostí, znalostí těch nejhorších lidských situací. Na jedné straně izraelský básník v Ž 113 opěvuje Hospodina za to, že „**z hnoje vytahuje nuzáka**“ (– o kterém jiném Bohu se dá říci něco takového? –) ... a na straně druhé evangelisté dosvědčují, že vrcholem Boží cesty za člověkem, kterou nám ztělesňuje Ježíš, je jeho **ukřižování**: mučení a krutá, krvavá, bolestná, veřejná poprava. – Jakkoli je pak Ježíš 3. dne ještě vzkříšen, není to žádné popření kříže ani žádný „božský skok“ z pozemského trápení na nebesa, nýbrž prostě vítězství ukřižovaného nad smrtí, výraz budoucnosti a

svrchovanosti jeho cesty **navzdory umučení a smrti** – proto je to i základ naděje pro nás... Biblické svědectví se prostě týká naší tělesnosti, našeho materiálního života „nyní a zde“; týká se toho, jestli máme co jíst a zda máme kde spát ... a zda žijeme v pokoji nebo hyneme pod násilím, zbiti a hyneme bez pomoci...

My jsme se zde dnes sešli **o neděli díkůvzdání**. – To je každý rok takto na podzim **svátek**, kdy jako křesťané **vyjadřujeme Bohu vděčnost** za to, co dobrého v životě máme, co smíme přijímat. Nedílnou součástí takového svátku **vděčnosti**, kterou vyjadřujeme Bohu, je **sdílení darů**, které jsme přijali – Boží požehnání totiž není pro „hamouny“ ani pro „slyšáky“; Boží požehnání má zvláštní povahu: je-li **sdíleno**, jakoby jej neubývalo, je ho pro všechny dost.

Dnes večer jsou tyto bohoslužby o neděli díkůvzdání současně posledním bodem v programu **Pochodu romské hrdosti**. Je tomu tak už poněkolikáté v tomto kostele a může to pro nás být dalším důvodem k radosti a vděčnosti. Za zvláštní připomenutí a zdůraznění stojí, že jedním z nosných témat letošního Pochodu romské hrdosti v naší zemi je **otevřenost a vstřícnost pro uprchlíky**. Heslo letošní *Roma pride* je v kontextu naší současnosti velice odvážné a solidární: **„Romové vítají uprchlíky“**. – Nezmiňuji to zde jen tak pro informaci, nýbrž proto, abychom si uvědomili, jak dobře se toto heslo (tato iniciativa a vyjádřená solidarita) rýmuje se základním poselstvím Písma, mimo jiné právě také s přečtenými oddíly z Mt evgia a z 5. knihy Mojžíšovy (s důrazy dnešní neděle díkůvzdání).

I.

V tom novozákonním oddíle z Mt evgia nás Ježíš nabádá, abychom si **neukládali poklady na zemi**. **Kdo si chce svůj život zabezpečit tímto způsobem** (našetřit si zásoby, nacpat spižírny, uložit depozita), může počítat s tím, že se nejspíš mine cílem – takové jistoty a „jistiny“ si obvykle nepodrží svou hodnotu, nýbrž ztrácí na ceně; navíc také bývají kořistí zlodějů. Co příběhů by se na toto téma dalo vyprávět, to věděli Ježíšovi současníci stejně dobře, jako my dnes. Zabezpečit si život **takto** je jako postavit dům na písku.

Oproti tomu tedy Ježíš doporučuje **ukládali si poklady v nebi**, jinými slovy „u Boha“ ... tam, kde vládne a kde má věci pod kontrolou sám Bůh (tam si totiž žádný zloděj, podvodník či spekulant ani neškrtně).

Q: Co to ale znamená, **uložit si poklad u Boha**? Jak se to dělá? – To nám docela názorně říká onen oddíl, který jsme četli z 5. knihy Mojžíšovy.

II.

Ten oddíl je pokynem, jak mají Izraelci – poté, až dojdou **do země zaslíbené** (... té země, která přímo přetéká mlékem a medem) – jak mají vyjadřovat **svůj vztah k tomu velikému obdarování**. Dobře přece vědí, že není vůbec samozřejmé **mít co jíst, mít co pít ... a být svobodný člověk**. Příběh Božího lidu přece začal tím, že byli otroky v Egyptě a byli určeni k vyhlazení... Do té otročiny a smrti se ale vložil Hospodin a zachránil je. A dovedl je do jiné země, země požehnané, kde mají platit jeho dobrá pravidla...

Nyní tedy **mají kde pokojně bydlet a úroda je hojná**. Každý rok je to dobrá příležitost k díkůvzdání... – vědí přece, jak je to **nesamozřejmé!**

Tak tedy **vezmeš z prvotin všech polních plodů ... vložíš to do koše** a přineseš to do svatyně; a před knězem (a ostatními ve shromáždění) vyznáš svoji vděčnost. – Mimo chodem, ty **„prvotiny“**, to je to první a nejlepší z úrody; žádné zbytky, paběrky; žádné „až co je navíc“, co nepotřebuji a co mně mně zbude“. Nikoli, **to první a nejlepší** – jako symbolický výraz skutečnosti, že **celá úroda, všechno** co mám, je od Boha Boží; ... všechno je **jeho darem**, který smím přijímat. Vlastně, přísně vzato, zde neběží o to, že já dávám něco Bohu; vše **přijímám** od něho, proto odděluji to nejlepší – prvotiny – a vděčně přináším do svatyně. A pak se raduji a vděčně žiji z této štědrosti...

III.

Znamená to, že ony **prvotiny** nějak užije sám Bůh? Třeba, že mu budou obětovány – spáleny na oltáři? Nic takového se tu neříká... !

Říká se tu: „»... *Hle, přinesl jsem prvotiny z plodů země, kterou jsi mi dal, Hospodine.*« *A postavíš koš před Hospodina, svého Boha, a pokloníš se před Hospodinem, svým Bohem, a budeš se radovat ze všeho dobrého, co dal Hospodin, tvůj Bůh, tobě a tvému domu – ty i lévijec, i bezdomovec, který bude mezi vámi.*“ (v. 10-11)

Kdybychom četli ještě o kousek dál – oddíl o tom, jak je tomu s odváděním desátků, bylo by to řečeno ještě výslovněji: to, „*co přineseš Hospodinu*“, „...*dáš lévijci, bezdomovci, sirotku a vdově, aby jedli v tvých branách a nasýtily se*“ (v. 12).

>> **Tak takhle** to tedy je s tím **ukládáním pokladu u Boha!** – „Přinést a dát Bohu“ znamená **nakrmit ty**, kdo sami nemají co přinést; kdo nemají co jíst! Lévijci v Izraeli neměli půdu, protože byli odděleni k tomu, aby sloužili v chrámu; žili z darů. Bezdomovci a běženci prostě nemají půdu, z jejíž úrody by mohli žít. Sirotci a vdovy zde symbolicky zastupují ty, kdo nejsou zaopatřeni a jsou uprostřed Božího lidu odkázání na to, že je někdo přijme k rodinnému stolu.

Oslavit Boha, poděkovat Bohu, vyjádřit mu vděčnost ... zde vlastně znamená **být solidární**, dělit se, **sdílet dary**, které jsem přijal...

To je pak **požehnáním** nejen pro mne, ale právě i pro ty, kdo na první pohled nic nemají – pro ně se požehnáním stává to, co jim Bůh posílá skrze nás, obdarované ... vděčné. –

Zvláštní **ozvučnost** v těchto týdnech dostává věta, kterou má před Hospodinem při přinášení prvotin říci každý jako své „**vyznání**“: „*Můj otec byl Aramejec bloudící bez domova...*“ – v překladu bible Kralické „**Syřan chudý**“. Praotcové Izraele mají tyto kořeny... (v dnešním Iráku a Sýrii) Boží lid byl **tolikrát vyhnán** nepřáteli ze své země a ze svých domovů, **tolikrát na útěku, tolikrát ve vyhnanství**; příběh lidu Hospodinova je příběhem o tom, že **Bůh je člověku na blízku i ve vyhnanství**, i v otroctví, ... i v umírání a ve smrti. Jako solidární zastánce, zachránce... který svůj lid – ty, co se k němu hlásí – zve k naději, k novým začátkům, k požehnání a pokoji; je svému lidu nablízku a učí jej jít touto cestou; být svědky, učedníky a následovníky této cesty životem...

IV.

Proto si Izrael, lid Hospodinův, nad prvotinami země neříká – „jak skvělá úroda, to se ale pomějeme, to si konečně nacpeme břicha...!“ – Nýbrž říká (před Boží tváří a veřejně): „*Můj otec byl chudý Syřan Aramejec ... od tebe, Hospodine, jsem dostal tuto zemi ... a její dobré dary. Hle, přinesl jsem prvotiny...*“ – a pak se může radovat a spolu s ním i lévijec a bezdomovec a běželec ... a vdova a sirotek. Tam, **kde vládne vděčnost a sdílená radost**, tam je pro každého dost.

FIN

>> Když Ježíš říká: „neukládejte si poklady tam, kde žere mol a rez, **nýbrž ukládejte si je u Boha**,“ je to vlastně **tentýž program** formulovaný jinými slovy. – Oslovuje ty, kdo „něco mají“ – a ruku na srdce, to je naše situace.

– My **máme** za co **být vděční**; my **máme proč** slavit neděli **díkůčinění**.

Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce, říká Ježíš nakonec...

Q: – **Kde-že je tedy náš poklad? Kde-že je naše srdce?**

Neukládejme si je tam, kde žere rez a mol a kde se podvádí a krade, ale **ukládejme si je u Boha**; vděčně a solidárně, a štědře... Taková je životní cesta, která je požehnáním pro všechny. – A my jsme na ni nejen dnes, ale pro každý den zváni.

Amen.